მეოცე ფურცელი

22.06.02. დიდი მოაზროვნეა ეს ჩვენი მერი. ამას წინათ ანა გვიხსნიდა როგორი ბიჭი მოეწონებოდა. ბევრი მსჯელობის შემდეგ ყველაფერი დავიდა იმაზე, რომ გრძელი თმები უნდა ჰქონდეს და ბევრი ფული. მერიმ უსმინა ამ ყველაფერს და მერე ამბობს:

"- კი მაგრამ თმები რომ გასცვივა და ფული გაუთავდება რას იზამ ნეტავ?"

მერიმ დაადგინა რომ მომავალში მომღერალი უნდა გამოვიდეს. მკითხა სად ჯობია სიმღერის სწავლა. რა მეთქვა? იტალიაში, მეთქი. მეორე დღეს ბიბლიოთეკიდან ოთხი (4) იტალიურის სასწავლი წიგნი მოიტანა.

ადრე თბილისში უთხრეს რომ მის ასაკში ჯერ სიმღერის სწავლა ადრეა და სერიოზულად სიმღერაც არ შეიძლება. ამიტომ ჯერ ფორტეპიანოზე დაკვრის სწავლა აქვს გადაწყვეტილი და ხშირად აწვალებს ინსტრუმენტს და ჩვენც მაგასთან ერთად. მე, რესაკვირველია, ყველაფერს ამას ვუწონებ, მითუმეტეს რომ ხმა და სმენა საჭიროზე მეტი აქვს (სინდისზე რა მოგახსენოთ, ყოველთვის მზადაა თავისი შემოქმედებით გვასიამოვნოს).

არც ამით თავდება მერიკოს მოსაზრებები მომავალი ცხოვრების შესახებ. გადაწყვიტა რომ არდადაგებზე ნატოსაგან საჭმლის კეთება ისწავლოს. მართალია, ახლაც საკმაოდ კარგათ კულინარობს, მაგრამ როგორც ყოველთვის უნდა რომ უფრო "დახვეწოს ხელოვნება". ამ ახალ მისწრაფებაზე ასე ამიხსნა:

"- ვიფიქრე, ვიმღერებ, დავუკრავ... ეს ყველაფერი კარგია, მაგრამ რომ გავთხოვდე, ხომ დამჭირდება საჭმლის კეთება?!"

აი ასეთი დალაგებული ქალია.

30.09.02. ვფიქრობ ყოველ ოჯახს გააჩნია ისეთი ნივთები, რომლებიც გაცილებით ძვირი უღირს ამ ოჯახს ვიდრე თვეთონ ნივთის ფასია. სწორედ ასეთია ჩვენი ოჯახისათვის დივანი. დაახლოებით ხუთი წლის წინ ვიყიდეთ, ჯერ კიდევ ჰირაცუკის დიდ ბინაში რომ ვცხოვრობდით. იმ დიდი ბინისთვის ჩვენი მწვანე

დივანი ზუსტად კარგი ზომის იყო, დიდ ოთახში იდგა. სენდაიში გადმოსვლისას დივანიც წამოვიღეთ. როგორ მოხერხდა ამ დივანის შემოტანა ახლანდელ ბინაში ახლაც არ მესმის, ეს ოპერაცია ცალკე აღწერის ღირსია. ერთი კი უეჭველია: იმის შემდეგ რაც შემოიტენეს ეს დივანი ბინაში, ყოველგვარი ლაპარაკი ბინის შეცვლაზე შეწყდა. ამ დივანის "ცოცხლად" გამოტანა უკვე შეუძლებელი იყო. ალბათ სადღაც 80%-ით იმიტომ შევრჩით ამ ბინას, რომ დივანი უკვე შემოტანილი იყო. ეს ჩვენი "ღრმად პატივცემული" დივანი ახლა დგას ყველაზე დიდ ოთახში და ამ ოთახის ⅔ -ს მაინც იკავებს.

დიმა ღრმადპატივცემულ დივანზე.

ახლა წარმიოდგინეთ რომ ერთ უბედურ დღეს დიმას ამხანაგები ზედ დახტუნავდნენ და ჩატეხეს! მარჯვენა მხარეს აშკარად ეტყობოდა ჩაღრმავება. დაჯდებოდი -

ჩავარდებოდი. მოკლედ, დიდი ხნის სიცოცხლე აღარ ეწერა ჩვენს დივანს ასეთ მდგომარეობაში და გადავწყვიტე გამერემონტებინა, აბა ხომ არ გადავაგდებდით?!

ხელოსნების გამოძახებაზე ლაპარაკიც არ იყო: გამოძახება დივანზე ძვირი დაჯდებოდა. მე თვითონ უნდა გამერემონტებინა. დიდი ხანი ვეწვალე, მოვნახე გატეხილი ზამბარა, გამოვცვალე, დავამაგრე, მოკლედ ისევ ნორმალურს დაემსგავსა.

დიდ ხანს არ გასტანა ამ სიამოვნებამ: ხუთ დრეში, დიმას მორიგი დახტომის შემდეგ, დივანი ისევ დამტრეულ მდგომარეობაში დამხვდა. გამოცდილება უკვე მქონდა, ხელსაწყოები და დეტალები მოვაგროვე და შემდეგ კვირადღეს ისევ რემონტს შევუდექი.

დიმა დახმარებას ცდილობდა, დანაშაულს გრძნობდა, სულ ირგვლივ ტრიალებდა. ჩემს წვალებასაც ხედავდა. ერთ მომენტში, როცა კვლავ გადამიტყდა ვინტი და რამონტი ისევ თავიდან იყო დასაწყები დიმა მეუბნება:

“- მამა, მოდი თუ გინდა შეეშვი, დავტოვოთ როგორც არის და დავაწეროთ “ახლად შეღებილია!”

ბევრი ვიცინეთ. ცოტა დავისვენე და ისევ გავაგრძელე რემონტი. ისევ გამიტყდა ვინტი და ხელიც დავიზიანე.

“- კარგი,” იძახის დიმა, “თუ დაწერა არ გინდა მაშინ მე დავდგები ამ დივანის გვერდზე და ყველას ვეტყვი ხოლმე “აქ დაჯდომა არ შეიძლება!”

გავარემონტე! უკვე ათი დღეა უძლებს ჩემი რემონტი. რასაკვირველია ყველაფერი ამის შემდეგ დივანი ჩვენთვის უფრო ძვირფასი გახდა.